

Дойде най-сетне и дѣдо Коледа у тѣхъ. Колко е добричѣкъ той...

Но щомъ поиска да прикѣта останалитѣ лакомства, нѣщо го ощипа по очитѣ. Кога повдигна рѣце да ги разтрие, лакомствата се попилѣха и като живи се изпокриха по всички кѣтове на стаята.

Славко скочи на леглото си и се заяпа залисано. Огънятѣ димѣше, а димѣтъ се стелѣше низко изъ стаята. До вратата стояха цървулитѣ праздни... И, безъ да мисли, Славко извика на майка си тѣй, че тя се сепна:

— Мамо, въ цървулитѣ дѣдо Коледа бѣше оставилъ много сладки работи. Азъ не можахъ да изямъ всички... А пѣкъ сега сѣ праздни... Мамо, де ги тури ти? Азъ искамъ още да ямъ.

Майката разбра мѣката на своето дете. Тя го прегърна и залѣпи устни въ намръщеното му челце...

— Забравило си, миличкото ми, забравило си... Ти изяде всичкитѣ сладки.

И една топла сълза пропѣзля къмъ гушката на Славка.

С. Чилингировъ

